

ene Medlem af Bestyrelsen. Derom har jeg allerede i mit Indledningsforedrag udtalt, at i og for sig skulde der ikke være noget til Hinder derfor. Det er sandt, at det er svært at finde en saadan enkelt Personlighed, der kan være skikket til at sidde der. Det ærede Medlem fra Æbeltoft undslog sig, forstaaer jeg, for at være en dertil egnet Person. Han sagde, at han vilde ikke unde sin værste Fjende dette. Jeg er maaske noget uenig med ham paa dette Punkt. Jeg vilde unde min værste Fjende næsten alt, ogsaa at være Medlem af denne Afviklingskasse — dermed være ikke paa nogen Maade sagt, at jeg vilde tilbyde det ærede Medlem det, fordi jeg betragter ham som saadan. Men jeg indrømmer, at det kunde have nogen Vanskelighed at finde nogen saa kvalificeret Mand. Men paa den anden Side, hvis man vil gaa til en Udvidelse, enten man nu vil gaa til to, tre eller flere, saa kan jeg ikke nægte, at saa kommer der en meget betænkelig Lighed for mig mellem denne Afviklingskasse og Bankkomiteen, og paa dette Punkt er jeg altsaa ganske enig i de Betragtninger, som ere udviklede af det ærede Medlem fra Holbæk (Rode). Oprindeligt foreslog jeg kun to Medlemmer fra hver Side, og dette strandede naturligvis paa Bankernes Modstand. Jeg gik saa op til tre, men heller ikke her var jeg heldigere. Saa foreslog en af Bankerne, hvad jeg modtog med Kyshaand, at der kun skulde være et Medlem fra Bankernes Side ved Siden af Statens Repræsentant, og det syntes et Øjeblik, som om dette kunde gennemføres. Men da det viste sig, at den Bank, der havde stillet Forslaget, forlangte, at det just skulde være den, der blev repræsenteret ved sin Direktør, blev der mindre Entusiasme hos de andre Banker derfor, og herefter blev det vanskeligt for Finansministeren at sætte Forslaget igennem.

Dermed tror jeg, at de Enkeltheder, der ere nævnte, ere omtalte. (*Birch*: Ejendomsselskabet!). Ja, om dette staar der ikke noget i Lovforslaget. (*Halsted*: Statens Repræsentant kunde faa flere Stemmer!). Ja, der har været talt om, at den paagældende Mand kunde faa flere Stemmer. Det tror jeg oprigtig talt ikke meget paa. Nej, enten er det en Mand, hvis

Ord har nogen Vægt, og som bliver hørt, ogsaa fordi han er Statens Repræsentant, og fordi man altsaa ikke kan komme uden om ham, eller ogsaa betyder det ikke noget, om han har flere Stemmer. Overhovedet sker det vist ikke mange Gange, at man er nødt til at stemme — hvad enten det nu er i et Tilfælde som dette, eller det er under politiske Forhold —, for at man kan naa et virkeligt Resultat, det vide alle, der have deltaget i noget saadant, at man til syvende og sidst maa tale sig til Rette; en Afstemning betyder ikke saa stort. Men ganske vist, hvis denne Tanke om flere Stemmer vinder Tilslutning i det høje Ting, skal jeg gaa til at udruste Manden med lige saa mange Stemmer, som der er Repræsentanter for Bankerne.

Med Hensyn til Summens Størrelse, de 6—7 Mill. Kr., hvortil Tabet begrænses, hvis det foreliggende Forslag ophøjes til Lov, skal jeg bemærke, at det har naturligvis ikke været mig muligt at naa længere ned. Jeg gik ganske simpelt til at begynde med ud fra et mindre Tal, thi som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) bemærkede, man plejer jo altid at gaa ud fra et lavere Tal under Forligsforhandlinger, end man til Slutning gaar ind paa. Jeg kan ogsaa sige, at Bankerne paa deres Side gik ud fra et højere Tal, idet man fra første Færd gik ud fra, at under 8 Millioner var der ikke Tale om at gaa, 8 Millioner vare jo en Gang vedtagne af Folketinget. Saa meget mere holdt Bankerne herpaa, som de gjorde gældende, at allerede ved Detailhandlerbanken vilde Tabet blive over 12 Mill. Kr. Saa tilbød Staten 6 Mill. Kr. for derved at slippe fri for yderligere Tab. Dertil bemærkede man, at dette var ikke noget at prise Staten for; thi den var i alt Fald ved den første Garantilov bunden til de 6 Mill. Kr., saa det, at den nu vilde slippe dermed, takkede som sagt ingen den for. Og saa holdt Bankerne sig ganske simpelt til status quo, ifølge hvilken Statens Tab kunde gaa lige til 10 Mill. Kr. Altsaa fra Begyndelsen af stod det meget haardt mellem Bankerne og Staten, og der syntes ingen Udvej at være til en Overenskomst.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N.